

Odpověď na usvědčení z hříchu

2S 12,1-14

Ž 51

Přečtený žalm je modlitbou člověka, který si uvědomuje svoji vinu před Bohem. Může být inspirací i pro naše modlitby ve chvílích, kdy se v nás dějí podobné věci. Jedná se o odpověď na usvědčení z hříchu. Máme v ní vidět shrnutí reakce krále Davida na obvinění prostřednictvím proroka Nátana. Z vyprávění o jeho setkání s prorokem můžeme vidět, že Davidova bezprostřední odpověď na usvědčující slova se nesla ve stejném duchu jako slova Žalmu 51. Jsou to slova inspirovaná Duchem svatým, slova člověka, který si uvědomuje nejen své provinění, ale také hloubku tohoto provinění. Vidí a vnímá své činy ve světle Božího slova. Za svůj hřích přijímá plnou odpovědnost (v. 5-6). Na nic a na nikoho se nevymlouvá. My lidé se rádi zbavujeme odpovědnosti za své činy. Můžeme se vymlouvat na nepříznivé okolnosti, na druhé lidi atd. Vidíme to už ve vyprávění o prvním hříchu, kde Adam svádí vinu na Evu a Eva na Hada (Gn 3). Říká se například, že někde vypukla válka. Války ale nevypuknou tak, jako třeba zemětřesení. Bývají pečlivě připravovány, financovány a organizovány. Existují konkrétní lidé, kteří nesou plnou odpovědnost za jejich zahájení. Duch svatý nás vede k převzetí osobní odpovědnosti za naše činy.

Svoji prosbu o milost zakládá usvědčený hříšník na tom, jaký je Bůh. Touží po tom, aby ho Bůh omilostnil, aby mu jeho hřích odpustil. Za to také prosí. Uvědomuje si ale, že na Boží milost nemá nárok. Nemůže mu být udělena s ohledem na nějaké jeho kvality. O milost prosí jen pro Boží milosrdenství, pro velké Boží slitování (v. 3). Jen Boží dobrota a ochota zachraňovat lidi z hříchu může být základem takové prosby o pomoc. K Bohu se můžeme obracet s prosbami o smilování jen s ohledem na to, jaký je on. S ohledem na jeho věrnou lásku a slitování. Tyto Boží vlastnosti se plně a jasně projevily v osobě a díle Pána Ježíše Krista. Z Bible se dovídáme, že Bůh nemá milosrdenství poskrovnu, ale je v něm bohatý. „*Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem,...*“ (Ef 2,4-5 ČEP) Na Božím charakteru a jedině na něm můžeme založit své prosby o milost, když na nás leží tíha našich provinění.

V modlitbě usvědčeného hříšníka vidíme, že kromě odpuštění touží ještě po něčem hlubším. Samozřejmě touží po tom, aby jeho nevěrnosti byly zahlazeny (doslova setřeny, vymazány; v. 3. 11). Touží po tom, aby se Bůh na jeho hřích nedíval (v. 11). To by jistě chtěli mnozí lidé, aby jejich viny byly vymazány. Aby jejich trestní rejstřík byl čistý. Když nás však z našich vin usvědčuje Duch svatý, naše touhy sahají ještě dál. Žalmista si uvědomuje, že jeho hříšné činy nebyly pouhým náhodným pomýlením. Vycházely z jeho hříšnosti, z jeho sklonu hřešit, který mu byl vlastní už od narození (v. 7). Je to

sklon, který je společný všem lidem. Hřešíme, protože jsme hříšní (srov. Ef 2,3). A tak tu David Bohu prosí, aby z něho udělal od základu nového člověka. Ano, prosí ho přímo o stvořitelský čin. Jen Bůh dokáže stvořit něco z ničeho. Něco úplně nového a ničím nepošpiněného. „*Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.*“ (Ž 51,12 ČEP) Zde Duch svatý někoho inspiroval k prosbě za radikální vnitřní proměnu. Prostřednictvím proroků pak slíbil, že Bůh jednou tuto hlubokou proměnu v lidech opravdu uskuteční (Jr 31,31-34; Ez 36,25-27). Skrze proroka Ezechiele říká: „*A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*“ (Ez 36,26-27 ČEP) Prosebník touží po životě bez zapletení do hříchu. Pod vlivem Ducha svatého se nemůžeme spokojit pouze s Božím odpuštěním. Chceme víc. Chceme být zbrusu novými lidmi podle Božího obrazu.

Ve své modlitbě nemyslí usvědčený hříšník jen na sebe, ale také na ostatní lidi. Myslí na ostatní hříšníky, kterým by chtěl být prospěšný. I to je projevem vlivu Ducha svatého. On nás vždy vyvádí ven z bludného kruhu soustředění na sebe. Ze soustředění na to, jak my jsme špatní, jak my jsme sami, jak my to máme těžké apod. On nás vyvádí ze samoty do společenství. David tak vyhlíží, že bude pomáhat i ostatním, kdo zabloudili na cesty hříchu. Bude učit nevěrné Božím cestám a výsledkem jeho počínání bude, že se hříšníci vrátí k Bohu (v. 15). Ve své kající modlitbě myslí na celé společenství Božího lidu, za jehož bezpečí se modlí (v. 20-21). Když se někdo opravdově obrátí k Bohu, má to vždy dobrý vliv i na lidi v jeho blízkosti, rodinu, přátele atd. Když nějaký křesťan opravdově obnovuje svůj vztah s Pánem Ježíšem, má to vždy dobrý vliv i na ostatní v jeho sboru, církvi (srov. 1K 12,26).

Plnou odpovědí na všechny prosby Žalmu 51 je dobrá zpráva o Ježíši Kristu - evangelium. Jeho smrt na kříži je obětí za hříchy celého světa (1J 2,2). O tomto Božím zachraňujícím činu Bible říká: „*Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.*“ (Ko 2,14 ČEP) Pro Kristovu smrt na kříži nám Bůh odpouští naše hříchy. Nevinná krev Pána Ježíše má moc očistit nás od každého hříchu (1J 1,7). A vírou v Pána Ježíše se v našem životě může odehrát právě ta hluboká vnitřní proměna, po které kdysi David tolik toužil. Můžeme se duchovně narodit znovu, stát se Božími dětmi (J 1,12-13; 3,1-21). Mocí Boží se z nás mohou stát od jádra noví lidé (Ef 4,24, Ko 3,10), přímo nová stvoření (Ga 6,15; 2K 5,17). A jako svým dětem nám Bůh také udílí svého svatého Ducha, kterého vysílá od našich srdcí (Ga 4,6). Dnes už žijeme v době, kdy známe jméno toho, kdo je Boží odpovědí na žalmistovu modlitbu. Pán Ježíš Kristus! Bible nás povzbuzuje k tomu, abychom se na něj obraceli, abychom k němu volali. A ujišťuje nás, že Kristus nás z našich hříchů zachrání. Neboť „*... každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.*“ (Ř 10,13 ČEP).